

မိမိတို့

ချစ် စ ရာ ဒီမိ က လေး

အခန်း(၁)

မင်းသားမင်းသမီး

ချစ်စရာအိမ်ကလေး ၁

ဧရာဝတီ မြစ်ကမ်းနဖူးကို မေးတင်လာသော နေလုံးနီနီကြီးကိုကြည့်၍ ဒုရဲကြပ်ကလေး နေလင်း လက်က နာရီကို ငဲ့ကြည့်မိသည်။ ။

မနက် ၆း၃၀ နာရီ။ ဒါဆိုလျှင် လွမ်းအောင်မြင် မကြာခင် ရောက်လာတော့မည်။

လွမ်းအောင်မြင် အချိန် သိပ်တိကျသည်။ ။ တစ်ခါမှ နောက်မကျ။ ။
စော။ ။ ဧရာဝတီ မြစ်ကူးတံတားကြီး၏ မကွေးဘက်ထိပ်ကို လွမ်းအောင်မြင် စရောက်ချိန်သည် မနက် ၅း၃၀။ သည် ဘက် မင်းဘူးဘက်ခြမ်းထိပ် နေလင်း တာဝန်ကျလေ့ရှိရာ ရဲကင်းတဲကလေးဘက်သို့ ရောက်ချိန်သည် ၆း၃၀။ လမ်းလျှောက်သည့် မြန်နှုန်းပင် အပြောင်းအလဲ ရှိပုံမရ။

ပြီးလျှင် နေလင်း၏ ကင်းတဲကလေးဘေးက တံတားလက်ရမ်းမှာ ခြေတင်၍ အကြော လျှော့မည်။ တာဝန်ကျနေသူက နေလင်း ဟုတ်မဟုတ် လှမ်းကြည့်မည်။ ဟုတ်နေလျှင် လှမ်းခေါ်၍ အာလာပသလ္လာပ ပြောမည်။ ပြီးတော့ မင်းဘူးဘက်ခြမ်း ကမ်းနဖူးက စေတီကလေးပေါ် ဖိနပ်ချွတ်၍ တက်သွားမည်။ ဘုရားဝတ်ပြုမည်။ ပြီးတော့ ပြန်ဆင်းလာ၍ နေလင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး မကွေးဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားမည်။ ဒါပဲ။

ဒါ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲသည့် လွမ်းအောင်မြင်၏ နိစ္စဓူဝ အလေ့အကျင့်၊ သည် လိုနှင့်ပင် လွမ်းအောင်မြင်ဆိုသည့် အင်တာနက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် လူငယ်လေးနှင့် နေလင်းဆိုသည့် ဒုရဲကြပ်ကလေးတို့ ခင်မင်နေတာ သုံးလခန့်ပင် ရှိနေလေပြီ။

နေလင်း တံတားဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ကွက်တိပါပဲ။

အားကစားဝတ်စုံ အထက်အောက် ဆင်တူဝတ်ထားသည့် လွမ်း

အောင်မြင် လမ်းလျှောက်လာနေသည် ။

“ညီလေး.... “အိမ်သတိရ” လူမျိုး ဖြစ်နေပြီလား ”

ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှ ဆောင်းတွင်းနှင့်မလိုက်ဖက်လောက်အောင် ကျယ်ပြန့်ပြောလှသည့် သောင်ပြင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုးထားသော တဲငယ်ကလေးများ ၊ သောင်ပြင်ဘေး ရေကျန်နေသေး သည် နေရာမြစ်ကြော ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ သွားလာနေကြသော မော်တော်ကလေးများကို ငေးကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် လွှမ်းအောင်မြင်ကို နေလင်းက စလိုက်သည် ။

လွှမ်းအောင်မြင်က လှည့်ကြည့်၍ ရယ်သည် ။

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုနေလင်းရ”

“ပြန်လေကွာ၊ တောင်ငူကို တစ်ခါတလေ”

လွှမ်းအောင်မြင် ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

“ပြန်မှာ ပါ၊ မကွေးက တက္ကသိုလ်တွေ ကျောင်းပိတ်၊ ဆိုင်လည်း လူရှင်းတဲ့ ဒီဇင်ဘာလလောက်ဆို ပြန်မှာ ၊ နည်းနည်းပဲ လိုတော့တာပဲ”

နေလင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည် ။

“ဖားကြီး၊ မားသားကြီးရော မလာကြဘူးလား”

အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ် လူငယ်ကလေးမို့ မိဘရင်ခွင်မှ ခွဲ၍ တစ်မြို့တစ်ရွာတွင် စီးပွားရေးလာလုပ်နေရလျှင် မိဘ လွှမ်းရှာပေလိမ့် မည် ဆိုသည့် စာနာမှုဖြင့် မေးမိသည် ။

လွှမ်းအောင်မြင်က ခေါင်းမော့၍ တိုးတိုးရယ်သည် ။

“ပြန်သွားတာ မကြာသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုနေလင်းရ”

နေလင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ ပြုံးပြသည်။ ။

“ကျွန်တော် အိမ်လွမ်းနေတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိဘအိမ်ကို လွမ်းနေတာတော့လည်း မဟုတ်ဘူး ”

“ဟေ . . .”

ရုတ်တရက် အံ့သြဟန်ပြုပြီးမှ နေလင်း သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ပြုံးသွားသည်။ ။

“လက်စသတ်တော့ ရည်းစားအိမ် လွမ်းနေတာကိုး၊ ဟုတ်လား”

လွမ်းအောင်မြင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ ။

“ကြံကြံဖန်ဖန် ကိုနေလင်းရယ်၊ ရည်းစားရှိမှ တော့ ရည်းစားပဲ လွမ်းတော့မှာ ပေါ့၊ ရည်းစားနေတဲ့ အိမ်ကို သွားလွမ်းစရာလား”

နေလင်းက မလျှော့။

“ပိုးနေတုန်းနေမှာ ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီ အိမ်မှာ ကောင်မလေး လှလှကလေးက ရှိ၊ မင်းက အိမ်ဝက လျှောက်ပြန်သံပေး၊ ခြေအေးဝမ်းရောက်လုပ်၊ မစွဲသေးတော့ ကောင်မလေးရော အိမ်ကြီးပါ လွမ်းဟုတ်လား၊ ဒါ စဉ်းစားတတ်ဖို့ မင်းတို့လို ဘွဲ့တွေဘာတွေ ရစရာမလိုပါဘူး”

လွမ်းအောင်မြင်က ရယ်၍ နေလင်းပခုံးကို လက်တင်သည်။ ။

“ကိုနေလင်း အပြောကောင်းတာ၊ အကင်းပါးတာ ကျွန်တော် သိပြီးသားပါဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါကတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျ”

“ဘယ်လို မဟုတ်တာလဲ”

“အဲဒီ အိမ်မှာ ကောင်မလေးလှလှကလေး ရှိနေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ တစ်ယောက်တောင် မဟုတ်ဘူး ၊ နှစ်ယောက် ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွ

နံတော် မပိုးဖူးပါဘူး”

နေလင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ။

“ဘယ်သူမှ ရည်းစားလည်း မဟုတ်၊ မင်း ပိုးနေတာလည်း မဟုတ်ရင် ဘာကိစ္စ မင်းက ကိုယ့်အိမ်ကို ကျော်ပြီး အဲဒီ အိမ် သွားသတိရ နေရတာ လဲ၊ မင်းနဲ့ အဲဒီ အိမ်က ဘယ်လို ပတ်သက်လို့ လဲ”

လွမ်းအောင်မြင်က ဖွဖွရယ်၍ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးဘက်သို့ လက်ငဲ့ယမ်း ပြသည်။ ။

“မြစ်ကြီးကို မြင်လို့ ပေါ့ဗျာ၊ သူတို့ က မောင်နှမသုံးယောက်၊ အကြီးဆုံးက ယမုံ၊ အလတ်က ဧရာ၊ အငယ်က နဒီတဲ့။ ။ ဧရာက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၊ ယောကျ်ားလေး၊ မမ ယမုံက ကျွန်တော်တို့ ထက် နှစ်နှစ် ကြီးတယ်၊ ညီမလေး နဒီက နှစ်နှစ် ငယ်တယ်၊ သူတို့ နာမည်တွေကြားရင် ကျွန်တော် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို မြင်ရုံနဲ့ အဲဒီ အိမ်ကို ဘာလို့ သတိရတယ် ရှင်းရောပေါ့”

နေလင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။ ။

“နာမည်တွေကကတော့ ဆန်းပါ၊ လှပပါကွာ၊ သူတို့ မိဘတွေ တော်တော် စိတ်ကူးယဉ်တတ်ပုံပဲ”

လွမ်းအောင်မြင်က ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါသည်။ ။

“သူတို့ မှာ မိဘတွေ မရှိကြတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မသိခင်က တည်းက ဆုံးသွားကြတယ် ပြောတာပဲ၊ သူတို့ ဦးလေး လူပျိုကြီးနဲ့ သူတို့ အဒေါ် အပျိုကြီးက မိဘလို စောင့်ရှောက်ထားကြတာ”

နေလင်း စိတ်မကောင်းစွာ စုပ်သပ်မိသည်။ ။

“ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း သူတို့ ကို ဒီလောက် သတိရနေတယ်ဆိုမှ တော့ မင်းနဲ့ အဲဒီ အိမ်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပတ်သက်မှု တစ်ခုကတော့ ရှိမှာ ပဲ။ ကဲ ... ပြောစမ်း၊ ယမုံနဲ့ နဒီ ဘယ်သူ ပိုလှသလဲ”

လွမ်းအောင်မြင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည် ။

“ဘယ်သူ ပိုလှတယ်ဆိုတာ တစ်စုံစီမံကြည့်ပြီး နှိုင်းယှဉ်ခံစားရင် တောင် ရွေးရခက်လောက်အောင် နှစ်ယောက်စလုံးက လှကြပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သတိရတဲ့ အကြောင်းရင်းထဲမှာ အဲဒါ အဓိက မကျပါဘူး။”

“ဘာ အဓိက ကျသလဲ”

လွမ်းအောင်မြင် ပြုံးပြန်သည် ။

“အဓိက အကျဆုံး အချက်ကတော့ အဲဒီ အိမ်ကလေးက သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲဗျ။ ကိုင်း... ဆက်လျှောက် လိုက်ဦးမယ်ဗျာ၊ အဲဒီ အကြောင်း ဆက်ဆွေးနွေးချင်ရင် ဂျူတီထွက်ရင် ဆိုင်သာ လာခဲ့ပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆို လွမ်းအောင်မြင် စေတီကလေးဘက် ဆက်လျှောက် သွားတော့ နေလင်းတစ်ယောက် မချင့်မရဲနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည် ။

* * *

“လွမ်း” အင်တာနက်ဆိုင်ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် နေလင်းထိုင်ပြီး ၁၅ မိနစ်ခန့် အကြာတွင် မကွေး ပညာရေးကောလိပ်မှ လက်ထော

ကံမော်ကွန်ထိန်း ဦးအောင်ချစ် ရောက်လာသည်။ ။

“လာ ... ဆရာချစ်”

“ဟာ ... မောင်နေလင်း၊ တယ်စောပါလား၊ ညက ဂျူတီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အိမ်မပြန်သေးဘဲ လွမ်းအောင်မြင်ကို လာစောင့်နေတာ၊ ဒီကောင် ဆိုင်မဖွင့်သေးလို့ ”

ဦးအောင်ချစ်က ဝင်ထိုင်သည်။ ။

“မင်းက အင်တာနက်တွေ ဘာတွေ ကြည့်မလို့ လား”

နေလင်း လက်ဖက်ရည်သီးအောင် ရယ်သည်။ ။

“ခလုတ်တောင် ဘယ်နားနှိပ်ရမယ် မသိပါဘူး ဆရာချစ်ရယ်၊ မနက်က ဒီကောင် လမ်းလျှောက်လာရင်းဆုံတော့ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် တိုးလို့ တန်းလန်း ပြောသွားတာ သိချင်နေတာနဲ့ ဆက်မေးမလို့ လာထိုင်စောင့်နေတာ”

ဦးအောင်ချစ်က စားပွဲထိုးကလေးကို “ထုံးစံအတိုင်း” ဟု လှမ်းအော်ပြော၍ လက်ညှိုး တစ်ချောင်းထောင်ပြသည်။ ။

“မင်းတို့ လူပျိုနှစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားနေမှ တော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အကြောင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“မှားတယ် ဆရာ”

“နို့ ဘာ အကြောင်းတုံး”

“အိမ်ကလေး တစ်လုံးအကြောင်း”

“ဟေ ...”

ဦးအောင်ချစ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ။

နေလင်းက မနက်က လွမ်းအောင်မြင် ပြောပြသော အကြောင်းများကို ဇာတ်စုံပြန်ခင်း ပြသည်။ ။ ဦးအောင်ချစ် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။ ။

“အနံ့ရသဟေ့ ကုန်ကြမ်းနဲ့ပဲ”

ဦးအောင်ချစ်မှာ စာတိုပေစ ကလေးများ စဖော်ပြခြင်း ခံနေပြီးဖြစ်သော မအောင်မြင်သေးသည့် စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ။

“ကုန်ကြမ်း လိုချင်ရင် ဆရာပါ စောင့်ပေါ့၊ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း လာပါပြီဗျာ”

“လွမ်း” အင်တာနက်ဆိုင်ရှေ့ သံဘာဂျာတံခါးကို သော့ဖွင့်နေသော “လွမ်းအောင်မြင်” ကို လှမ်း၍ မြင်ရလေသည်။ ။

* * *

“တကယ်တော့ အဲဒီ အိမ်ကလေးက ကျွန်တော်တို့ အိမ်နောက်ဖေးခြမ်းဘက်မှာ အမြဲရှိနေခဲ့တာဗျ”

လွမ်းအောင်မြင် စကားစတော့ ဦးအောင်ချစ်ရော၊ နေလင်းပါ စိတ်ဝင်တစား ငြိမ်၍ နားထောင်သည်။ ။

“ကျွန်တော်တို့ အိမ်က နှစ်ထပ်တိုက်ခံ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးဗျ။ ခြံက ဧကဝက်ကျော်လိုက် ကျယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြံနဲ့ အိမ်နဲ့ အပြည့်လောက်ပါပဲ။ ဗိုလ်မှူးဖိုးကွန်းလမ်းဆိုတာ တောင်ငူမှာ ကြားဖူးမှာ ပေါ့။ အဲဒီ လမ်း

အရှည်ကြီးပေါ်က မျက်နှာစာတန်းမှာ ၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အိမ်ကလေး
ကတော့ မျက်နှာစာတန်းမကျဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဘေး လူသွားလ
မ်းကလေးကနေ ဝင်သွားရတယ်။ အိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို သုံး
ယောက်နေတဲ့ အိပ်ခန်းက အပေါ်ထပ် အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာ ရှိတော့
ကျွန်တော်တို့ အခန်းပြတင်းပေါက် ဖွင့်လိုက်ရင် အဲဒီ အိမ်ကလေးကို တ
န်းပြီး မြင်နေရတယ်။ အိမ်ကလေးက တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ် အမည်း
ရောက် သေးသေးကလေးပါ။ သွပ်အဖြူ မိုးထားတယ်။ ခြံကတော့ ဧက
ဝက်ကျော်လောက်ပဲ ရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်က သေးသေးကလေးဆိုတော့
ခြံအကျယ်ကြီး လိုပါပဲ။ ခြံထဲမှာ နှင်းဆီခြံကလေးလည်း ရှိတယ်။

ခြံနှစ်ဖက်စလုံးက တော်တော်ကျယ်တော့ အဲဒီ အိမ်ကလေးမှာ ဘ
ယ်သူတွေနေကြတယ်၊ ဘာတွေလုပ်ကိုင်ကြတယ်လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်း
ပဲဆိုတော့ အမှတ်တမဲ့ပါပဲ။ အဓိက အဲဒီ ပြတင်းပေါက်မှာ ကျွန်တော်
သွားသွား ငေးနေမိတာက အိမ်ကလေးကို မဟုတ်ဘူး ။ အိမ်ကလေး
နောက်က ရှုခင်းကိုး။

အိမ်ကလေးနောက်မှာ ရေကန်ကြီး တစ်ကန်ရှိတယ်။ အဲဒီ ဟိုဘက်
မှာ လယ်ကွင်းတွေ။ ဟိုး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနားမှာ တော့ ပဲခူးရိုးမတောင်
တန်းကြီး ရှိတယ်။ လယ်ကွင်းနဲ့ ရေကန်ကြီးစပ်သွားတဲ့ နေရာမှာ ဗျိုင်း
ကလေးတွေ ရှိတတ်တယ်။ အဲဒီ နောက်ခံနဲ့ ကျတော့ အိမ်ကလေးကလ
ည်း ရောပြီး လှနေတာပေါ့။

အဲဒီ လိုနဲ့ အဲဒီ အိမ်ကလေးမှာ ဘယ်သူတွေ နေကြတယ်၊ ဘာတွေ
လုပ်နေကြတယ် ဆိုတာကို မသိဘဲ ကလေးဘဝကတည်းက ငေးငေးနေ
မိတာ ကျွန်တော် ငါးတန်းရောက်တဲ့ နှစ် အထိပါပဲ”

လွမ်းအောင်မြင် ငါးတန်းရောက်သည့်နှစ်တွင် အဖြစ်အပျက်နှစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ခုက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်။ တစ်ခုက ထူးထူးခြားခြား။

ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဖြစ်ရပ်ကတော့ လွမ်းအောင်မြင်၏ အမေ ဒေါ်ခင်ခင်မြင့်က လွမ်းအောင်မြင်၏ အဖေ ဦးလွမ်းမိုးသူကို စိတ်ဆိုးပြီး မိဘများ ရှိရာ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဆိုသည် မှာ လွမ်းအောင်မြင် လူမှန်း သိတတ်ကတည်းက သည် လိုအဖြစ်မျိုးအနည်းဆုံး သုံးခါနှင့် သည် လောက်မဟုတ်သော ရန်ပွဲပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် မြင်ဖူးခဲ့ပြီး သားမို့ ဖြစ်သည်။

“ငါ့သားကို ထားခဲ့”

ဦးလွမ်းမိုးသူက ခြင်္သေ့ ဟောက်သံမျိုးဖြင့် ကြိမ်းဝါးသည်။

“ငါ့သား” ဆိုသည် မှာ သူ့ကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ကြောင်းလည်း “လွမ်းအောင်မြင်” သိပြီးသား။ သိပ်တခုတ်တရ စိတ်ဝင်စားစွာ လှည့်ကြည့်မနေ။

ညီလေး “လွမ်းချစ်ခင်” ပေါ့။

ပြတင်းပေါက်က ရှုခင်းကိုသာ ဆက်၍ ငေးမောနေမိခဲ့သည်။

“စိတ်ချ . . . ကျွန်မသားပဲ ကျွန်မခေါ်သွားမှာ ”

ဒေါ်ခင်ခင်မြင့်က အံ့ကြိတ်ထားလျက်က ရေရွတ်သည်။

ဒါကိုလည်း လှည့်ကြည့်စရာ မလို။

အစ်ကိုကြီး “လွမ်းအောင်မြတ်” ပေါ့။ သည် လိုပဲ အစ်ကိုကြီး ရန်ကုန် ပါသွားနေကျ။ အဲသလို ပါပါသွားရင်းက အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် ရန်ကုန်က မေမေ့ရဲ့ မေမေ ဘွားဘွား၏ အသည်းကျော်ကလေးပင် ဖြစ်နေလေပြီ။

“လွမ်းအောင်မြင်” နားမလည်တာ တစ်ခုပဲ ရှိသည် ။

အစ်ကိုကြီးက မေမေ့သားဆိုလျှင် ဖေဖေနှင့်ရပြီး မွေးထားတာ မဟုတ်လို့ လား။ ညီလေးက ဖေဖေ့သား ဆိုလျှင်လည်း မေမေပဲ မွေးထားတာ သူ့အသိလေ။

သည် ထက် ပိုဆိုးတာက သူ့ကိုရော ဘယ်သူက မွေးထားတာတဲ့ လဲ။ စိတ်ရှုပ်စရာ။ ၁၂ နှစ်သား ဦးနှောက်က ဉာဏ်မမီပါ။

ကောင်းတာက သည် အတိုင်းသာ ပစ်ထားလိုက်။ အချိန်တန်လျှင် “မပြီး” ဆိုသည့် ကရင်မကြီးက သူ့ကို လက်တို့ လာခေါ်၍ ထမင်းကျွေးလိမ့်မည်။ မေမေနှင့် အစ်ကိုကြီးက ဆိုက်ကားနှင့် ထွက်သွားလိမ့်မည်။ ဖေဖေက ညီလေးကို ဘိလိယက်ခုံ ခေါ်သွားလိမ့်မည်။

တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်၊ အလွန်ဆုံး သုံးပတ်ပေါ့။

သူက သည် လိုပဲ ပြတင်းပေါက်ကနေ မြင်နေရသည့် အိမ်ကလေးနှင့် ရှုခင်းကလေးကို ဆက်ငေးကာ။

အချိန်တန်လျှင် ဖေဖေ လာခေါ်လိမ့်မည်။

“သား . . . အောင်ရေ၊ လာ သား၊ ညီလေးပါ ခေါ်ခဲ့၊ ဖေဖေတို့ ရန်ကုန် သွားရအောင်၊ မေမေနဲ့ အစ်ကိုကြီး သွားခေါ်ရအောင်”

ဖေဖေက နည်းနည်း သောက်ထားပြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ ကားက ဒရိုင်ဘာ မောင်းမှာ ပဲ။

နေ့တစ်ဝက် ခရီး။

ရန်ကုန်ရောက်လျှင် မေမေက အခန်းထဲက ထွက်မတွေ့ဘဲ နေမည်။
အစ်ကိုကြီးက ပြေးထွက်လာမည်။ ဖေဖေက ဖက်ထားမည်။ မျက်ရည်
အနည်းငယ် ဝဲမည်။

မေမေ့ရဲ့ ဖေဖေနှင့်မေမေ ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွားတို့ က မျက်နှာထား တ
ည်တည်နှင့် “မင်းလည်း အပြင်ထွက်တာ၊ အရက်သောက်တာ လျှော့ဦး”
ဟု ပြောမည်။

“စိတ်ချပါ ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်လည်း သိပါတယ်။ သူက
ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘဲနဲ့ မိဘပေးစားလို့ ယူရတာ ဆိုပြီး အမြဲ ပြောနေ
ပေမယ့် ကျွန်တော်က သူ့ကို ချစ်လွန်းလို့ သူ့ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်နေမိမှန်း
သိလျက်နဲ့ ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ဆီမှာ လာတောင်းယူတာပေါ့။ သူလည်း တက
ယ့်ကို တာဝန်ကျေတဲ့ ဇနီးကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ အခုက တစ်ယော
က်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်မှု လွဲကြတာ သက်သက်ပါ”

ဖေဖေက လေသံပျော့ကလေးနှင့် ပြောမည်။ ပြီးတော့ မေမေနှင့် အ
စ်ကိုကြီး ပြန်ပါလာမည်။ ဒါပဲ။ သည် အဖြစ်အပျက်တွေက ရိုးနေပြီမို့ လွ
မ်းအောင်မြင်၏ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မထူးဆန်း။ ဒါက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် အဖြစ်
အပျက်။ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကတော့ လွမ်း
အောင်မြင်မှာ “ဧရာ” ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ဦး ရလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်

။

* * *

“ဧရာ”ဆိုတာ တကယ်တော့ သူလိုကိုယ်လို ၁၂ နှစ်အရွယ် ယောက်ျားကလေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဘာမှ မထူးခြားပါ။

မူလတန်း ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ အခြေခံပညာ မူလတန်းအောင်သဖြင့် လွှမ်းအောင်မြင်တို့ တက်နေရာ အထက်တန်း ကျောင်းသို့ ပဉ္စမတန်းနှစ်ရောက်မှ ပြောင်းလာသူများ ထဲတွင် ပါလာသူ တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ ။

လွှမ်းအောင်မြင်ရော ဧရာပါ အတန်းဖော်များ ထက် သိသိသာသာ အရပ်မြင့်နေသဖြင့် အတန်းပိုင်ဆရာမက နောက်ဆုံးတန်းတွင် အတူတွဲ၍ နေရာချပေးရာမှ လွှမ်းအောင်မြင်နှင့် ဧရာ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားသည်။ ။

အဲသည် မှာ လွှမ်းအောင်မြင်က ဧရာကို “မင်း ဘယ်မှာ နေသလဲ” ဟု မေးမိရာက အလွန်ထူးခြားသော တိုက်ဆိုင်မှုကို စတင်သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

“မင်းတို့ အိမ်နောက်က အိမ်ကလေးမှာ လေကွာ”

လွှမ်းအောင်မြင် မျက်မှောင် ကြုတ်မိသည်။ ။

“မင်းတို့ ပြောင်းလာတာလား၊ ငါဖြင့် ဘယ်သူမှ သတိ မထားမိပါဘူး”

ဧရာက ရယ်သည်။ ။

“ခြံချင်းက ကပ်လျက်ပေမယ့် ခြံတော်က ကျယ်နေတာ မင်း ဘယ် သတိထားမိပါ့မလဲ၊ ငါတောင် မင်း ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်နေတာ တစ်ခါတလေ မြင်ဖူးလို့ သိနေတာ”

“ဒါဆို မင်းတို့ နေနေတာ ကြာပြီပေါ့”

“ကြာပေါ့”

လွမ်းအောင်မြင် မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။ ။

“အတော်ပဲ၊ ငါ့မှာ သူငယ်ချင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ။
ငါ့အိမ်ကို လာလည်ကွာ”

ဧရာက ပြုံး၍ မဖြစ်ပါဘူးကွာဟု ဆိုသည်။ ။

“ဘာလို့ လဲ”

“မင်း နှင်းဆီပင်တွေ တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ငါတို့ က နှင်းဆီ ရော
င်းတယ်ကွ။ အိမ် ရောက်ရင် အလုပ်က စောင့်နေတာ။ ပြီးတော့ မင်းတို့
အိမ်ကလည်း ခဏခဏ ရန်ဖြစ်သံ ကြားရတယ်။ မလာရဲပါဘူးကွာ”

လွမ်းအောင်မြင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိသည်။ ။

“ဒါဆို ငါ လာလည်မယ်”

“ဒါလည်း မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“ငါ့မှာ အစ်မတစ်ယောက်၊ ညီမတစ်ယောက် ရှိတယ်ကွ”

“အောင်မာ . . . ကြီးကျယ်တဲ့ ကောင်”

လွမ်းအောင်မြင်က ဒေါပွဟန်လုပ်တော့ ဧရာက ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်ပါသည်။ ။

“အလကား စတာပါကွာ။ မမ “ယမုံ” က ၁၄ နှစ်၊ ညီမလေး “နဒီ”
က ၁၀ နှစ်၊ တို့ အားလုံး ကလေးပဲ ရှိကြသေးတာ၊ တွန့်တိုစရာ မရှိပါ
ဘူး။ မင်း မှန်မှန်သာ လာလည်၊ ငါ့ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း သဘော သိပ်
ကောင်းတာ”

လွမ်းအောင်မြင် ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွားသည်။ ။

“ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ် ဟုတ်လား”

ဧရာမျက်နှာက အပြုံး အနည်းငယ် လျော့သွားသည်။ ။

“အေး . . . တို့ မောင်နှမတွေမှာ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူးကွ၊ ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်က မောင်နှမအရင်းတွေ၊ တို့ ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ် ဆိုပါတော့ကွာ”

မိဘ မရှိ၊ ညီ မရှိ၊ အစ်ကို မရှိဘဲ အစ်မနှင့်ညီမသာ ရှိသည့် ဧရာဘဝနှင့် မိဘလည်း ရှိ၊ ညီလည်း ရှိ၊ အစ်ကိုလည်း ရှိပြီး ညီမနှင့်အစ်မမရှိသည့် မိမိဘဝ ဘယ်ဟာက ပျော်စရာ ပိုကောင်းကြောင်း သိချင်သည့်စိတ်မျိုး လွမ်းအောင်မြင် ရင်မှာ ဖြစ်လာသည်။ ။

ဧရာအိမ်ကို လည်ဖြစ်အောင် သွားလည်ဦးမှ။ ။

“ညနေကျတော့ မင်း လိုက်သွားရောလား”

လွမ်းအောင်မြင်၏ ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားနေရင်းက ရုံးတက်ရန် အချိန်လည်း နီးနေသဖြင့် နာရီ တကြည့်ကြည့်လုပ်နေသော ဆရာဦးအောင်ချစ်က ဖြတ်မေးသည်။ ။ လွမ်းအောင်မြင်က လက်ကျန် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကုန်အောင်မော့သောက်ရင်း ခေါင်းခါပြသည်။ ။

“မလိုက်ဖြစ်သေးဘူး ဆရာချစ်ရဲ့ ၊ တကယ်တော့ သူ့အိမ်ကို ကျွန်တော် လိုက်သွားတာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖတ်ပြီးမှ ”

ဒုရဲကြပ်ကလေး နေလင်း မျက်ခုံးပင့်သွားသည်။ ။

“ဘာ ကဗျာလဲ ညီရ”

“ကျွန်တော်က စာဖတ်တာတော့ တော်တော် ဝါသနာ ပါတယ်လေ။ လူက ၁၂ နှစ် ဆိုပေမယ့် ဝတ္ထုတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ အစုံ ဖတ်နေပြီ။ အဲဒါ

အဲဒီ လ ထုတ်တဲ့ မဂ္ဂဇင်း၊ “သပြေ” ထင်ပါရဲ့ ။ အဲဒီ ထဲက ကဗျာကလေး တစ်ပုဒ် ကြိုက်လို့ လက်ရေးနဲ့ ကူးထားတာ ကျွန်တော့်ဗလာစာအုပ် နောက်ဆုံး စာမျက်နှာမှာ ရှိနေတယ်။ ကဗျာက ဒီလို . . .

ခေါင်းစဉ်က

“စံပယ်ဆို ဖြူမှ ” တဲ့ ။

အဖွေးထည်

အသွေးရယ် စံပယ်ပန်းကိုဖြင့်

ခြယ်ဆန်းမှာ စိုး။

အခါကြုံ

စံပယ်ရယ် ပညာစုံပြန်တော့

ဖြူခဲ့ပုံ တစ်ခါကြိုက်ကိုလ

လွမ်းရှိုက်တိတ်ခိုး . . . တဲ့ ။

ရေးတဲ့ သူနာမည်က . . . “လင်္ကာစိုး” တဲ့ ။

နေလင်းက ၁၂ နှစ်သား ကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ ကောင်ပဲ ဟု မှတ်ချက်ပေးသည် ။ လွမ်းအောင်မြင်က ပြုံး၍ ခေါင်းခါသည် ။

“ဒွေးချိုးကလေးက နဘေတို့ တိ တို့ တိ ချိတ်ထားတာ အသံလှလို့ ရယ်၊ စာသားလေးတွေ လှလို့ ရယ် ကြိုက်တာပါဗျာ။ အချစ်ကဗျာ ဟုတ်မဟုတ်တောင် မသိပါဘူး။”

ဆရာ ဦးချစ်အောင်ကတော့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည် ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က အထိတော့ “လင်္ကာစိုး” ရဲ့ က

ဗျာတွေ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ကြိုကြားကြိုကြား ပါနေကျကွ။ ဆရာလည်း သဘောကျလို့ စောင့်ဖတ်ဖူးတယ်။ နောက်ပိုင်း မော်ဒန်တွေ ခေတ်စားလာတော့ ပျောက်သွားတယ်။ ဘယ်ရောက်ပြီး ဘာလုပ်နေတယ် မသိပါဘူး။ နို့ . . . မင်း ဇာတ်လမ်းမှာ “လင်္ကာစိုး” ရဲ့ ကဗျာက ဘယ်လို ပတ်သက်နေတာတုန်း”

“အဲဒီ ကဗျာကို ကျွန်တော် ကူးထားတာကို “ဧရာ” က တွေ့သွားတယ်လေ။ မင်း ကဗျာတွေ စိတ်ဝင်စားလို့ လားတဲ့ လေ။ အေး . . . ငါ ရေးလည်း ရေးတတ်ချင်တယ်လို့ ပြောတော့ ရယ်တယ်။ အိမ် လိုက်ခဲ့တဲ့ ။ ငါ့ဦးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်တဲ့ ”

“သူ့ ဦးက”

“သူ့ ဦးက “လင်္ကာစိုး” လေ”

ဦးအောင်ချစ် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပါသည် ။

“လင်္ကာစိုးဆိုတာ ငါ ကြားပဲကြားဖူးပြီး တစ်ခါမှ မသိဖူး၊ မမြင်ဖူးခဲ့တာ၊ လက်စသတ်တော့ မင်း ပြောပြမယ့် အိမ်ကလေးက “လင်္ကာစိုး” ရဲ့ အိမ်ကလေးပေါ့။ စိတ်ဝင်စား လာပြီကွာ။ အရေးထဲမှ ကျောင်းက တက်တော့မယ်”

လွမ်းအောင်မြင်က ရယ်သည် ။

“မနက်ဖြန် ဆိုတာပေါ့ ဆရာရယ်။ နက်ဖြန် ကျောင်းပိတ်တာပဲ။ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ပြော ကြတာပေါ့။ ကိုနေလင်းလည်း အားတယ် မဟုတ်လား”

နေလင်းက မချင့်မရဲဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြပါသည် ။

